

TAKÁCS ZSUZSA

Szegényszag

A minden neszre elfutni kész árnyék, gyér haj,
legörbedő száj, tágra nyílt szemek. Ő az osztály
páriája: Elvira. A családjukban a hatodik gyerek,
akit a többi lány magáz, mert lánynak született.
Nyolc évesek vagyunk, bentlakó növendékek.
A két óra között, a szünetben be-bejönnek
a nővérei hozzá, fülelünk: magázzák vagy
csak kitalálta valaki? – Magázzák, valóban.

A kézfejem kék-lila, ha fűtött helyre lépek,
vörösén lángol, mintha megégettem volna.
44 telén a pincében megfagyott, nem nagyon,
csak épphogy, mielőtt véget ért volna a háború.
A részvét hirtelen rohama. Neki adom a fiókos
tolltartómat. Alig hisz a szemének – nekem?
kérdezi és magára mutat, aki télen minden
nyári holmit magára vesz, mert fázik?

Szaga van, nem érzed? – kérdezik a többiek –
minden fehér piszkosszürke rajta. Rémülten
kapom hátra a kezemet, ne lássák, vörösén
lángol, mintha megégettem volna. Lehet-e
egyszerre látszani, és nem? Kisurranok a nyitva
felejtett kapun, de a szomszéd utcában
el is tévedek. Sírok, hogy megtaláljanak.
Egy fiatal apáca kézen fog, és visszavisz.

Engem szeretnek, látnak és hallanak.
Kisurran ő is – többé nem találják meg.
Elszökött? elveszett, ki tudja? Nincs nyoma.
Rémülten kapom hátra a kezemet, ne lássák.
Valaki alszik a kapualjban. Gyerek vagy öreg?
Reggelre hült helye. Nem marad más utána
csak ez a dögletes szag. Ő volna Elvira?
Elszökött? elveszett, ki tudja? Nincs nyoma.